BELLE BURDEN

STRĂINI

POVESTEA UNEI CĂSNICII

BELLE BURDEN

STRĂINI

POVESTEA UNEI CĂSNICII

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
ELENA MARCU

TREI

MEMOIR

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Ioana Petridean

Design copertă:
Donna Cheng

Ilustrație copertă:
James Coffman

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURDEN, BELLE
Străini : povestea unei căsnicii / Belle Burden ; trad. din lb. engleză de Elena Marcu. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3397-0

I. Marcu, Elena (trad.)

821.111

Titlul original: Strangers. A Memoir of A Marriage
Autor: Belle Burden

Copyright © 2026 by Belle Burden

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-3397-0

NOTA AUTOAREI

Această carte este povestea căsniciei mele, a sfârșitului ei și a ceea ce s-a întâmplat ulterior. Relatează întâmplările pe cât de exact mi le pot aminti. Am folosit numele meu real și numele reale ale părinților mei, al mamei mele vitrege, al fratelui meu și al cumnatei mele. Toate celelalte nume au fost schimbate. În unele cazuri am modificat și elementele care ar fi putut duce la recunoașterea celor implicați.

Pentru copiii mei

PARTEA I

În fiecare primăvară, o pereche de uligani pescari revine la același cuib de pe proprietatea noastră din Martha's Vineyard. Cuibul se află pe malul unui lac care dă spre golful Vineyard Sound, orientat către apus. În anii prielnici, în mai apar ouăle în cuib, iar în iunie, puii. În iulie, micii uligani învață să zboare. În septembrie, întreaga familie de uligani își ia deja zborul către Caraibe sau către America de Sud, unde își petrece iarna.

Când ne-am cumpărat casa, în 2005, soțul meu James a făcut o obsesie pentru perechea de uligani, pentru magica lor revenire anuală în același loc. Era mereu nerăbdător să vadă dacă își fac apariția, dacă depun ouă, dacă ouăle vor supraviețui atacurilor ratonilor și ale ciorilor. În fiecare an sărbătorea când puii de uligan își luau prima dată zborul.

El ne-a atras pe mine și pe cei trei copii ai noștri în povestea uliganilor pescari, arătându-ne cum planau deasupra noastră, îndemnându-ne să strigăm „Bună, Uli!" și să facem cu mâna către cer. Ne-a dus în pădure să le vedem cuibul, construit cu grijă sus, printre crengile unui copac. S-a împrietenit cu doi ornitologi locali, niște bărbați mai în vârstă, care ne-au invitat să vedem cum, în zori, echipează un uligan cu un emițător. I-au atașat un

dispozitiv care avea să urmărească mișcările păsării pe timpul iernii. Copiii, încă în pijamale, au privit uluiți această ființă care, pe pământ, părea mult mai mare decât pe cer. Ornitologii i-au dat păsării numele meu și ne-au ținut la curent cu parcursul lui Belle pe toată durata iernii. Ne-am făcut griji pentru ea și am ciocnit un pahar în cinstea întoarcerii ei.

După ce ratonii au devastat cuibul uliganilor pescari doi ani la rând, ornitologii au instalat un stâlp acolo unde se afla inițial cuibul, menit să țină la distanță animalele cățărătoare. Copacul a rămas nepopulat câțiva ani, iar apoi, spre uimirea noastră, a apărut un mic cuib. Acesta a continuat să se mărească, devenind tot mai maiestuos în fiecare vară, un adevărat punct de reper pentru înotătorii și barcagiii de pe lac. După zece ani, avea diametrul de peste un metru și aproape un metru înălțime, fiind unul dintre cele mai mari cuiburi de pe insulă.

Când am ajuns la Martha's Vineyard în martie 2020, cuibul era gol. Păsările încă se încălzeau în emisfera sudică, poate că-și începeau pelerinajul de întoarcere către insulă, traversând Marea Caraibilor și Florida, urcând către nord, îmbrățișând coasta, în timp ce un virus, descoperit inițial în China, își croia răvășitorul drum către Statele Unite. Eu și soțul meu ne-am plimbat în jurul stâlpului cu căciulile și jachetele noastre din lână, cu cizmele afundându-ni-se în noroi. Cuibul era intact, neschimbat față de toamna precedentă. Chiar și în aerul tăios, chiar și cu crengușele care se iteau pe toate părțile, părea solid și stabil. Primitor. Am zâmbit amândoi și am vorbit despre întoarcerea perechii de uligani pescari. *Oare vom fi aici să-i vedem?*

*

După ce pandemia de covid a paralizat orașul New York, unde locuiam cea mai mare parte din an, ne-am hotărât să petrecem perioada de carantină în Martha's Vineyard, împreună cu cei doi copii mai mici ai noștri, la acea vreme în vârstă de cincisprezece și doisprezece ani. Părea o idee bună să ne mutăm acolo, casa noastră era izolată și acela era locul nostru preferat din întreaga lume. Fondul de investiții la care lucra James optase pentru munca de la distanță, iar eu îmi puteam face meseria de avocat de oriunde.

Am ajuns pe 15 martie. Insula era încă prinsă în îmbrățișarea iernii, cu temperaturi în jur de zero grade, copaci golași și o lumină difuză. Un vânt înghețat spulbera aerul în jurul nostru în timp ce descărcam bagajele din mașină, scoțând pulovere și cizme, manualele și violoncelele fetelor, unele mai voluminoase decât altele. James și-a aranjat biroul improvizat pe o masă pliantă din sufragerie, trezindu-se la 4 dimineața, măcinat de griji pentru piețele financiare. Tăia trei tipuri de lemne și făcea focuri minunate seara. Îmi pregătea câte un pahar de whisky la apus (pe atunci credeam zvonurile că whiskyul ar ucide virusul) și încuia fiecare ușă a casei noaptea, deși populația insulei era rarefiată și, la fel ca cea a New Yorkului, în carantină. Părea mândru de rolul lui de tată și soț, purtându-ne de grijă, protejându-ne.

Ieșeam la plimbare, încercam să țin pasul cu spălatul rufelor și cu făcutul curățeniei și mă uitam la știri toată ziua. Vedeam imagini cu secții de urgențe arhipline, cu

spitale de campanie montate în Central Park, cu camioane frigorifice pline cu cadavre. Peste douăzeci de mii de oameni muriseră în New York. Nu exista niciun vaccin și nicio perspectivă pentru vreunul. Chiar și în izolarea aceea, în ciuda privilegiului nostru, tot îmi era frică.

Adesea mergeam să-l caut pe James prin pădure, acolo unde fiicele noastre nu ne puteau auzi, și discutam despre cele mai recente știri legate de pandemie, dacă trebuia să purtăm măști sau mănuși când mergeam la magazin, dacă trebuia să lăsăm în izolare sacoșele de cumpărături și cutiile înainte de a le deschide. James mă săruta pe creștet în timp ce-l îmbrățișam, ținându-l strâns de spatele puloverului.

Carrie, fiica noastră mai mică, descoperise Fortnite și se juca de la distanță cu prietenii ei, din dormitorul de oaspeți, cu trupul micuț ghemuit pe un fotoliu uriaș. Fiica noastră mai mare, Evie, își dorea să învețe să facă paste proaspete. A început cu gnocchi și le-a servit la cină pe 21 martie, în prima seară de primăvară. James a pregătit un pui pe care să-l mâncăm alături de preparatul lui Evie, folosind grătarul de afară pe post de cuptor; stătea pe terasă în întuneric, umblând la butoane, asigurându-se că temperatura rămânea constantă, la două sute de grade. A ieșit perfect: suculent și rumen-auriu.

Am mâncat la masa noastră dreptunghiulară din lemn, în bucătărie. Purtam pijama, un pulover gros de lână și șosete, cu părul încă ud de la duș, strâns într-un coc în creștetul capului. Vântul urla afară în timp ce mâncam. James părea absent și culegea încontinuu gnocchi direct din castron, în loc să-și pună în farfurie — un gest care

mă scoate mereu din minți. A desfăcut bucățica de carne fragedă de pe spatele puiului, la care îi învățase pe copii să râvnească, și i-a dat-o lui Carrie.

L-am sunat pe FaceTime pe fiul nostru, Finn, care stătea la familia unui prieten, în Long Island, alături de un grup de adolescenți. La șaptesprezece ani, știam că avea să fie mai fericit cu prietenii lui și ne gândeam că perioada petrecută departe de noi n-avea să fie prea lungă, două săptămâni cel mult. Am ridicat telefonul ca să-i putem vedea cu toții chipul. I-am spus că ne e dor de el.

După ce am terminat de mâncat, James a ieșit din bucătărie ca să dea un telefon în interes de serviciu. Fetele s-au dus în sufragerie, să se uite la televizor. Când am rămas singură, am pus cratițele la înmuiat, am umplut mașina de spălat vase, am șters masa. În timp ce umpleam o găleată cu apă și oțet ca să spăl pe jos, telefonul mobil a început să sune, luminându-se și vibrând pe insula din bucătărie. Nu am recunoscut numărul, așa că l-am lăsat să intre în căsuța vocală. Când telefonul a piuit, semnalând un mesaj, am lăsat găleata din mână și am apăsat play. Era vocea unui bărbat. Părea tânăr și agitat.

A spus: „Încerc să dau de Belle".

A făcut o pauză.

„Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar soțul tău are o relație cu soția mea."

Și-a lăsat numele și numărul de telefon.

Am împietrit, simțind cum mă ia amețeala. Cuvintele lui nu aveau niciun sens. Am strâns telefonul în mână și am apăsat din nou play, ascultând vocea stinsă a bărbatului pentru a doua oară. Mi-am spus: *Nu poate fi*

adevărat. Trebuie să fie o greșeală. James o să lămurească lucrurile.

Am sprijinit mopul de insulă și m-am dus după el, coborând treptele exact în momentul în care el le urca. Venea să mă caute. Părea încordat, îngrijorat.

Și-a lipit mâna de partea inferioară a spatelui meu și m-a condus în camera de oaspeți, pe care fetele o foloseau pentru a juca Fortnite, cu ambalaje goale de biscuiți pe covor. S-a așezat pe canapea. Eu m-am așezat pe un scaun, în dreapta lui. A urmat o pauză lungă, ca și cum și-ar fi adunat gândurile, căutând cuvintele potrivite pentru a face ca totul să dispară. Am crezut că asta va face, că va face totul să dispară. Am așteptat.

Mi-a luat ambele mâini într-ale sale, s-a aplecat în față și m-a privit în ochi. A spus:

— Îți jur, n-a însemnat nimic. S-a terminat. Te iubesc pe tine și doar pe tine. Îmi pare atât de rău! Mi-e atât de rușine.

Am întrebat:

— De cât timp durează?

A răspuns:

— Doar de câteva săptămâni.

Mi-am coborât privirea spre mâinile lui, spre corpul meu, și m-am simțit rușinată de pijamaua mea demodată, de gospodină, și de șosetele mele, de o pată de ulei de la cină, rămasă pe bumbacul subțire al pantalonilor.

Verigheta lui din platină, de pe degetul inelar, părea uzată după atâția ani de purtare. Degetele mele, sub ale lui, erau goale. Îmi scosesem inelele, inclusiv verigheta cu diamant, cu o zi înainte. O prietenă îmi spusese că virusul

se poate ascunde sub inele, supraviețuind dezinfectantului și săpunurilor, așa că le scosesem pe toate și le lăsasem într-un borcan cu soluție de curățat bijuterii. Pentru o fracțiune de secundă, am gândit: *Oare faptul că mi-am scos verigheta a provocat toate astea? Am zdruncinat ceva în univers?*

— Cum o cheamă? am întrebat.

— Nu contează, a spus el.

— O să-l sun înapoi pe soțul ei, așa că mai bine îmi spui.

I-a rostit numele. Era unul comun și, la fel ca numele meu de fată, aliterativ; suna drăguț.

— Unde ai cunoscut-o? l-am întrebat.

Mi-a spus că lucra la o bancă. Se cunoscuseră la serviciu. A zis:

— A existat această atracție între noi.

Și-a retras mâinile dintr-ale mele și le-a ridicat pentru a demonstra forța care îi trăgea unul spre celălalt, cu palmele curbate, cu degetele răsfirate, ca și cum ar fi ținut o minge de baschet.

— Dar, îți jur, n-a însemnat nimic.

— Are copii? am întrebat.

A dat aprobator din cap și a spus:

— Da, are doi copii.

— Câți ani au?

A ezitat, apoi a răspuns:

— Sunt mici. Câți ani au copiii când merg la grădiniță?

— Doi sau trei.

A mai aprobat o dată.

— Atât au.

M-am întrebat: *Cum reușește o femeie cu o funcție importantă și doi copii mici să găsească timpul și energia pentru o aventură?*

Carrie m-a strigat:

— Mami? Ne faci niște pateuri cu gem?

Am tresărit la auzul vocii subțiri și dulci care mă readucea la realitate. *Fetele*. Trebuia să pretindem că totul e în regulă, că nu tocmai explodase o bombă.

— Da, sigur! i-am răspuns.

L-am lăsat pe James în camera de oaspeți și m-am întors în bucătărie. Am pornit cuptorul și am pus pe o tavă de copt două foitaje congelate cu zmeură, de la Pepperidge Farm. Copiilor mei le plăcuseră la nebunie încă de mici. Și mie îmi plăcuseră când eram copil. Am băgat tava în cuptor.

Incapabilă să mai stăpânesc ceea ce simțeam ca pe o explozie iminentă, m-am dus în baie, am intrat în cabina de duș și am închis ușa de sticlă pentru a-mi înăbuși suspinele, hohotele de plâns. M-am așezat pe bancheta din duș, între șampoane și săpunuri, și i-am scris bărbatului care mă sunase: „Îmi poți spune de cât timp durează?“

Părea cel mai important lucru în acel moment: să știu când începuse aventura, să știu dacă James îmi spusese adevărul.

Mi-a răspuns: „Cred că de o lună. Dar nu pot da mesaje, pentru că soția mea a încercat să se sinucidă. E în ambulanță“.

Atunci m-a cuprins panica. Trădarea lui James avea să producă valuri de distrugere dincolo de mine, dincolo de familia noastră. Era o criză pe care va trebui să o gestionăm

împreună. Am început să-mi fac griji și pentru tânăra din ambulanța care gonea pe șoselele pustii ale New Yorkului, dărâmată de lucrurile care se petrecuseră în noaptea aceea în casa ei și în casa mea, de parcă ar fi fost fiica mea, și nu amanta soțului meu.

Am ieșit din baie și m-am dus să-l caut din nou pe James, traversând sufrageria și coborând scările, dorind să-i transmit vestea cât mai repede, ca și cum viteza mea ar fi putut-o salva. L-am găsit stând în fața camerei de oaspeți. Vorbea la telefon.

Cumva, am știut că vorbea cu ea. Am întrebat:

— Ai aflat?

A acoperit telefonul cu mâna și a zis:

— Da. Încerc să aud ce spune.

Am așteptat în timp ce el se îndepărta de mine, intrând în camera de oaspeți pentru a termina convorbirea. Postura lui — umerii aduși în față, mâna liberă ținută căuș peste gură — părea una intimă, protectoare.

Când s-a întors, și-a băgat telefonul în buzunar și a spus:

— A luat câteva somnifere. E bine acum.

Părea ușurat.

Compasiunea mea, îngrijorarea mea s-au transformat în uluire. *Luase pastilele în momentul în care eu, soția lui James de două decenii, aflasem de ea? Nu eram eu cea care se presupune că ar fi trebuit să se prăbușească? Nu de mine trebuia să-i pese?* Capturase atenția soțului meu, grija lui, tocmai când eu aveam cea mai mare nevoie de ele.

Nu-mi amintesc exact cum mi-am petrecut următoarele ore.

Știu doar că am scos pateurile din cuptor. Stătuseră prea mult, deveniseră prea crocante, prea arse.

Și știu că m-am întors în baie.

Țin minte că am sunat-o pe mama mea vitregă, Susan, și i-am spus ce se întâmplase. A scos un strigăt de șoc. În timp ce vorbeam cu ea la telefon, Evie a bătut ușor la ușă. Clanța s-a rotit încet, ezitant, apoi s-a oprit. O încuiasem.

— Ești bine, mami? a strigat ea prin ușă.

Mi-am stăpânit vocea, ridicând-o cu o octavă.

— Da, scumpo, sunt bine. O prietenă trece printr-un moment dificil.

Mi-a mărturisit mai târziu că James o trimisese la baie. Îi spusese:

— Du-te și vezi ce face mami.

Le-am trimis câte un mesaj altor două prietene apropiate, Maria și Anna:

— James are o aventură.

Amândouă mi-au răspuns imediat, confuze:

— Ce??

M-au sunat una după alta. N-am răspuns.

M-am făcut ghem pe gresia rece și am rămas așa vreme îndelungată. Mi-am imaginat săptămânile care aveau să urmeze în izolare, menținând stabilitatea pentru fete, făcând terapie cu James pe Zoom. Eram blocați împreună, în aceeași casă, pe o insulă. Mi-am spus: *O să fie un coșmar*. Nu-mi puteam închipui că aveam să-l iert vreodată, dar nu-mi puteam închipui nici o viață fără el; îl iubeam atât de profund.

La 3 dimineața am traversat casa cufundată în liniște și l-am găsit pe James dormind în patul lui Finn. Părea liniștit, respira regulat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.